PAASTUAJA NELJAS PÜHAPÄEV AD 2026
1Pt 2:1–3 (Am 8:11–12 või 2Ms 16:11–19.31.35; Jh 6:24–35)

1 Pange siis maha kogu kurjus ja kogu kavalus ja silmakirjatsemine, kadetsemine ja mis tahes keelepeks!

2 Nagu äsjasündinud lapsed igatsege vaimulikku selget piima, et te selle varal kasvaksite pääste poole,

3 kui te olete tunda saanud, et Issand on helde.

> Olles nüüd pannud ära kõik kurjuse ja kõik salakavaluse ja silmakirjatsemised ja kadetsemised ja kõik tagarääkimised, ihaldage nagu äsjasündinud lapsukesed tõelist, puhast piima, et võiksite selle varal kasvada päästesse, kui olete maitsnud, et Issand on hea.

Sissejuhatus

Peetruse esimene kiri on kirjutatud tõenäoliselt Roomas, mida autor ise nimetab Paabeliks (1Pt 5:13), aasta 64 paiku (võib-olla osalt ajendatuna Nero algatatud kristlaste tagakiusamisest). Nii kirja enda järgi (1Pt 1:1) kui kiriku traditsiooni kohaselt on kirja autoriks apostel Peetrus, kes kasutas kirjutajana Silvanust (1Pt 5:12), apostel Pauluse kaastöölist. Viimane aitab seletada nii seda, et kirjal on sarnasusi mõnede Pauluse kirjakohtadega (vrd nt 1Pt 2:6.8 ja Rm 9:32j ning 1Pt 3:1–7 ja Ef 5:22–28), kui ka kirja head kreeka keelt, mis paljude uuema aja uurijate arvates välistavat Peetruse autorluse.

Peetruse kiri algab Kristuses teostunud lunastuse ning sellel rajaneva päästelootuse rõhutamisega (1Pt 1:3–12), millest tuleneb kristlaste kutsumus ütelda lahti oma varasemast kaduvast eluviisist ning saada kuulekuse lastena pühaks, nagu on püha see, kes on nad kutsunud (1Pt 1:13–2:18). Kristlaste kutsumuse juurde kuulub ka valmisolek kannatada – Kristuse enda eeskujul, kes kannatas omade eest (1Pt 2:19–23; 4:1–19). Tõenäoliselt on see seotud puhkenud tagakiusamistega nii Roomas kui mujal, ka Väike-Aasias, kus asunud kristlased olid arvatavasti kirja esmased adressaadid.

Eriti kolmandas ja viiendas peatükis annab Peetrus mitmesuguseid juhiseid praktiliseks kristlikuks eluks, nii abielus ja perekonnas kui ühiskonnas üldiselt. Eriliselt pöörab apostel tähelepanu kogudusevanematele (preestritele – πρεσβύτερος), keda ta manitseb hoidma nende hoolde usaldatud karja «mitte sunni pärast, vaid vabatahtlikult Jumala meele järgi» (1Pt 5:2), kinnitades neid lootusega, et «kui Ülemkarjane saab avalikuks», siis nad võivad «võtta vastu kirkuse närtsimatu pärja» (1Pt 5:4).

Nii karjased kui kari peavad alanduma Jumala käe alla, et saada Tema poolt ülendatud (1Pt 5:6), ning elama alati kainelt ja valvates, teades, et kurat «käib ringi nagu möirgav lõvi, otsides, keda neelata» (1Pt 5:8). Peetrus kutsub oma lugejaid seisma kindlalt usus, teades, et Jumal on see, kes neid, kes üürikest aega kannatavad, parandab, kinnitab, tugevdab ja toetab (1Pt 5:9j).

Niisiis on Peetruse esimese kirja kesksek sõnumiks julgustus ja lootus, millest need, kes on lunastatud mitte hõbeda ega kullaga, vaid Kristuse kui laitmatu ja puhta Talle hindamatult kalli verega, on kutsutud usus, kuulekuses ja pühaduses elades tunnistust andma. Kristuse kannatused, mille läbi oleme päästetud, on ühtlasi eeskujuks, mille järgimine samuti tunnistab, et tegemist on Tema omadega, sest «neidsamu kannatusi on pandud kogema kogu kristlaskond maailmas» (1Pt 5:9).

Keelelisi märkuseid

Kurjus – κακίαν – sõna κακία tähendab «kuri», «häda», «rikutus», «viletsus», «vaev».

Kavalus – δόλον – sõna δόλος tähendab «riuklikkus», «petlikkus», «salakavalus», «kahekeelsus».

Silmakirjatsemine – ὑποκρίσεις – sõna ὑπόκρισις – «näitlemine», «teesklemine», «silmakirjalikkus/silmakirjatsemine» – tuleneb verbist sõnast ὑποκρίνομαι – «kellegi teisena esinema», «näitlema», «teesklema», «silmakirjatsema».

Lapsed – βρέφη – sõna βρέφος tähistab nii alles emaüsas olevat last kui vastsündinud imikut, rinnalast, beebit.

Vaimulikku – λογικὸν – sõna λογικός tuleneb sõnast λόγος – «sõna», «kõne», «mõiste», ka «arusaam», «arvestus», «mõtisklus», «läbi- (või järele-) mõtlemine» – ning tähistab eeskätt seda, mis on mõistuspärane, loogiline, kooskõlas nii terve mõistusega kui Jumala Sõnaga.[1] Uues Testamendis kasutatakse seda sõna veel vaid Rm 12:1, kus selle eestikeelseks vasteks on «mõistlik».[2]

Selget piima – τὸ…ἄδολον γάλα – sõna ἄδολος koosneb eitavast eesliitest α ja sõnast δόλος (vt ülalt vastavat märkust) ning tähendab siin «siiras», «puhas», «ehtne», «rikkumata, «[millegi muuga] segamata».[3]

Pääste poole – εἰς σωτηρίαν – sõna σωτηρία – «pääste», «päästmine» – tuleneb verbist σώζω – «päästma», «tervendama», «vabastama».[4]

---

[1] 1739. aasta Piiblis: «Jummala sanna»; 1968. aasta piiblitõlkes: «vaimset».

[2] Paulus peab seda sõna kasutades ilmselt silmas sedasama, mille kohta Jeesus ütleb, et «tõelised kummardajad kummardavad Isa vaimus ja tões» (Jh 4:23) – vastupidiselt neile, kes «on oma arvamustega jooksnud tühja», kelle «mõistmatu süda on jäänud pimedaks» ning kes, «väites endid targad olevat, on…läinud rumalaks ja on kadumatu Jumala kirkuse vahetanud kaduva inimese ja lindude ja neljajalgsete ja roomajate kujutistega», nii et nad «on Jumala tõe vahetanud vale vastu ning austanud ja teeninud loodut Looja asemel» (Rm 1:21jj).

[3] 1968. aasta piiblitõlkes: «täispiima».

[4] 1968. aasta Piiblis: «õndsuseks».

Olete tunda saanud – ἐγεύσασθε – sõna γεύομαι tähendab «maitsma», «maitset tundma».

Issand – ὁ κύριος – κύριος on Uues Testamendis enamasti Jumalale (ja Kristusele) reserveeritud tiitel, algses tähenduses «peremees», «omanik», «isand», «valitseja».

On helde – χρηστὸς – sõna χρηστός – «hea», «meeldiv», «leebe» – kaastähenduseks on kasulikkus.

Sisuline analüüs

Peetruse esimese kirja esimese peatüki peamiseks rõhuasetuseks on tunnistus Kristuses teostunud lunastusest, mis on saanud meile päästeks ja toonud lunastatuile elava lootuse igavesele pärandile taevas. Usk sellesse täidab kristlased rõõmuga, mida ei suuda varjutada ei kiusatused ega katsumused.

Peatükk algab tervitusega ja sellele järgneva ülistusega Jumalale, kes «oma suurest halastusest on meid uuesti sünnitanud elavaks lootuseks Jeesuse Kristuse ülestõusmise läbi surnuist, kadumatu ja rüvetamatu ja närtsimatu pärandi saamiseks, mis on taevas talletatud teile, keda usu kaudu Jumala väes hoitakse päästeks, mis on viimsel ajal valmis ilmuma» (1Pt 1:3–5).

Siin on kõrvuti meeldetuletus sellest, milline on kristliku usu sisu ja tähendus, ning tulevikku suunatud pilk meie jaoks valmistatud igavesele päästele, kusjuures mõlemad peavad meid manitsema, julgustama ja kinnitama selleks, et tahaksime ja suudaksime elada uut, Kristuse kalli verega lunastatute väärilist elu: «Nii nagu kuulekad lapsed ärge ka teie kohanege oma kunagise teadmatuseaja himudega, vaid saage pühaks kogu oma käitumisega, nii nagu on püha see, kes teid on kutsunud… [E]lage kartuses oma majalisepõlv, teades, et teid pole lunastatud kaduvate asjadega, hõbeda või kullaga teie tühisest esiisadelt päritud eluviisist, vaid Kristuse kui laitmatu ja puhta Talle kalli verega.» (1Pt 1:14j.17–19)

Peetrus kinnitab oma lugejaile, et neid «pole uuesti sünnitatud kaduvast, vaid kadumatust seemnest, Jumala elava ning jääva sõna kaudu» (1Pt 1:23), ning sedastab, et sõnum Jeesusest Kristusest ja Temas teostunud lunastusest on muutumatu ja hävimatu: «Kõik inimlik on kui rohi ja kogu ta hiilgus nagu rohu õieke. Rohi kuivab ära ja õieke variseb maha, aga Issanda sõna jääb igavesti. See on aga seesama sõna, mida teile on kuulutatud rõõmusõnumina.» (1Pt 1:24–26)

Lunastatute jaoks peaks sellest enesestmõistetavalt järelduma otsustav lahtiütlemine kõigest sellest, millest nad on lunastatud: «Pange siis maha kogu kurjus ja kogu kavalus ja silmakirjatsemine, kadetsemine ja mis tahes keelepeks!» (1Pt 2:1) Kui eestikeelsetes

tõlgetes algab salm käskiva kõneviisiga – «pange» –, siis originaalis on tegemist lõpule viidud tegevust tähistava aoristi kesksõnaga, millel tõepoolest võib ka kreeka keeles olla käskiv, vastuvaidlemist mitte lubav ja kõne all oleva enesestmõistetavust väljendav tähendus: «Olles nüüd pannud…» või ka: «Olgu pandud…» Kuna tegemist on manitsusega, siis võime siin näha pedagoogilist võtet, mille sisuks pole mitte niivõrd käskida, kuivõrd pigem julgustada ja innustada.

Siinjuures on oluline ka Peetruse sõnavalik: ta mitte ei ärgita oma lugejaid tema poolt nimetatud pahede vastu võitlema, vaid neid «maha/ära panema». Ei saa olla mingeid kompromisse, mingit poolikut rehkendust, mingit aegamööda ja järkjärgult toimuvat üleminekut, vaid senisest elust ära pöördumine peab olema kohene ja jäägitu. Järgnevat vastsündinud laste ja rinnapiima võrdpilti silmas pidades võiksime öelda, et ka väike, peaaegu märkamatu kogus emapiimale lisatud mürki oleks imikule eluohtlik.

> Sarnaselt Peetrusele kõneleb vana loomuse hädavajalikust hülgamisest ning selle juurde kuuluvate pahede ja rikutuse täielikust maha/ära panemisest apostel Paulus:
>
> «Öö on lõpule jõudmas ja päev on lähedal. Pangem siis maha pimeduse teod, rõivastugem valguse relvadega!» (Rm 13:12)
>
> «Teil tuleb jätta oma endise eluviisi poolest vana loomus, kes laostub petlike himude käes.» (Ef 4:22)
>
> «Seepärast jätke vale ja rääkige tõtt oma ligimesega, sest me oleme üksteise liikmed.» (Ef 4:25)
>
> «Nüüd aga jätke teiegi maha see kõik: viha, raev, kurjus, teotamine, siivutud sõnad oma suust. Ärge valetage üksteisele, sest te olete seljast võtnud vana inimese tema tegudega ja olete rõivastunud uude inimesse, kes pidevalt uueneb tunnetama oma Looja näo kohaselt.» (Kl 3:8–10)
>
> Sama ütleb ka apostel Jaakobus:
>
> «Seepärast pange maha kõik rüvedus ja rohke kurjus ning võtke tasaduses vastu sõna, mis teisse on istutatud ja suudab päästa teie hinge.» (Jk 1:21)

Loetledes pahesid, millest tuleb vabaneda, on Peetrus samuti kompromissitu: maha tuleb panna *kõik*, mis on rikutud: «kogu kurjus ja kogu kavalus ja silmakirjatsemine, kadetsemine ja mis tahes keelepeks» (1Pt 2:1). Siin on hea hoida silme ees võrdlust vastsündinud lastega, kes isegi pärispatust rikutuna on siiski parimaks puhtuse ja süütuse võrdkujuks, mis praeguses langenud maailmas võimalik: nad ei oska veel täiskasvanu kombel mõtelda ega arutleda, ent tänu sellele ei oska nad veel ka tahta kurja[5]; nad on siirad, ja isegi kui nende soovid on isekad (nagu rinnalapsel piima järele), siis väljendavad nad neid otsekoheselt, ilma tagamõtte ja salakavaluseta; nad ei peksa keelt ega räägi taga, vaid kõnelevad just nii, nagu lapsesuule kohane: otsekoheselt, teeskluseta ja valehäbita.

---

[5] «Vennad, ärge olge lapsed mõtlemise poolest! Olge lapsed kurjas, mõtlemise poolest aga täiskasvanud!» (1Kr 14:20)

Peetruse jaoks on äärmiselt oluline, et lunastatud oleksid siirad ning elaksid puhta südametunnistusega, kasutamata neile kingitud vabadust kurjuse katteks (1Pt 2:16). Suurim oht sellele on silmakirjatsemine, mille eest ka Jeesus oma jüngreid korduvalt hoiatas, kinnitades, et viimaks saab niikuinii kõik avalikuks: «Hoidke end variseride haputaigna, see tähendab silmakirjalikkuse eest! Ei ole midagi varjatut, mis ei tuleks ilmsiks, ega peidetut, mida ei saadaks teada. Seepärast kõik, mida te ütlete pimedas, saab kuuldavaks valges, ja mida te üksteisele kõrva sosistate kambrites, seda kuulutatakse katustelt.» (Lk 12:1–3)

Kõik lihalikud himud «sõdivad hinge vastu» (1Pt 2:11), ent silmakirjatsemine on lausa hukatuslik: «Häda teile, kirjatundjad ja variserid, te silmakirjatsejad, sest te sarnanete lubjatud haudadega, mis väljastpoolt paistavad küll nägusad, aga seestpoolt on täis surnuluid ja kõiksugust roisku!» (Mt 23:27)[6]

Kurjast lahti ütlemine ja sellest vabanemine on kahtlemata alles algus – Peetrus rõhutab seda korduva pildiga vastsündinutest. Kasvamiseks vajavad vastusündinud toitu, ja mitte ükskõik millist, vaid sobivat ja täisväärtuslikku toitu: tõelist, puhast, rikkumatut piima, mis ei tohi olla ega millegagi segatud (ega ka lahjendatud).

Sõna, mida apostel vaimuliku rinnapiima kirjeldamiseks kasutab – λογικός –, viitab ühelt poolt sellele, et see piim peab olema «loogiline», s.t otstarbekohane, sobilik, kristlaste kui Jumala laste – iseäranis hiljuti kristlaseks saanute kui Jumala vastsündinud laste – olukorrale vastav ja neile vajalik. See sõna aitab aga mõista ka seda, mida Peetrus siin rinnapiima all silmas peab: eeskätt on selleks Jumala Sõna – just nii seisab ka 1739. aasta piiblitõlkes: «Ja himmustage otsego praego sündinud lapsokessed sedda Jummala sanna selget pima, et teie selle läbbi woite kaswada.» (1Pt 2:2) See on seesama igavesti püsima jääv Sõna, mille kaudu Jumala lapsed on uuesti sünnitatud (1Pt 1:23.25).

Seda, millist Sõna apostel siin täpselt silmas peab, ütleb ta ise väga selgelt: «See on aga seesama Sõna, mida teile on kuulutatud rõõmusõnumina.» (1Pt 1:26) Tegemist on rõõmusõnumiga Jeesusest Kristusest, kelle verega me oleme piserdatud (1Pt 1:2), kes on meie eest kannatanud ja surnud, surnuist üles tõusnud ja seejärel oma kirkusesse läinud (1Pt 1:11.21) ning kes tuleb taas ja kelle ilmumisel saavad need, kes Talle ustavaks ja kuulekaks jäävad, osa Tema armu täiusest (1Pt 1:13).

Seda Sõna tuleb igatseda – õigem oleks tõlkida: ihaldada või himustada – samamoodi, nagu vastsündinu ihaldab emapiima. Tegemist on äärmiselt kõneka võrdpildiga: laps, kes tunneb tühja kõhtu, hakkab oma suuga instinktiivselt emarinda otsima, ning kui ta seda koheselt ei leia, siis annab ta oma soovist otsekohe, ilma igasuguse viivituseta ja

---

[6] Mõelgem näiteks sellele, mis juhtus Hananiase ja Safiiraga, kes üritasid valetada mitte üksnes inimestele, vaid Jumalale (Ap 5:1–11).

ülimalt häälekalt teada. Just selline peab olema Kristuse lunastatute ihalus Tema Sõna järele – rõõmusõnumi järele Tema kannatustest, ristisurmast ja ülestõusmisest, mis on ainus tõeline alus, millele saame oma usu ja elu rajada.[7]

Nagu lunastatutele sobimatute pahede maha panemine, nii peaks ka Jumala Sõna selge ja puhta piima järele igatsemine olema enesestmõistetav – selleks ei peaks inimest sundima keegi ega miski muu kui vaid tema enda seesmine vajadus.[8] Ka see vajadus ise vajab toitmist, kuna, kõnekäändu parafraasides, «süües kasvab isu». Jeesus ütleb: «Ükski ei saa tulla minu juurde, kui teda ei tõmba Isa.» (Jh 6:44) – Jumal tõmbab meid oma Sõna läbi, milles Ta ilmutab, kui hea, kui «maitsev» Ta on: «Maitske ja vaadake, et Issand on hea! Õnnis on mees, kes Tema juures pelgupaika otsib.» (Ps 34:9)

Peetrus ütleb vaimulikust, Jumala Sõna piimast kõneldes sedasama: «…et te selle varal kasvaksite pääste poole, kui te olete tunda saanud, et Issand on helde.» (1Pt 2:2j) Issand on hea ja helde, armuline ja halastaja, Ta on meid «oma suurest halastusest…uuesti sünnitanud elavaks lootuseks Jeesuse Kristuse ülestõusmise läbi surnuist» (1Pt 1:3), Ta tahab, et saaksime osa Tema päästе täiusest – just selleks on Ta meid «kutsunud pimedusest oma imelisse valgusse» (1Pt 2:9), et me, «olles surnud pattudele, elaksime õigusele» (1Pt 2:24).

Kui Peetruse manitsused näivad esmapilgul olevat pigem käsk kui evangeelium, siis tegelikult on vastupidi: kõik see, milleks Peetrus oma lugejaid üles kutsub, on mõeldud nende päästmiseks, selleks, et nad päriksid õnnistuse, et nad võiksid leida elu, mida nad armastavad, ja «näha häid päevi» (1Pt 3:10). Peetrus ei kuuluta midagi muud kui vaid puhast evangeeliumi Jeesusest Kristusest, kes «kannatas pattude pärast üheainsa korra, õige ülekohtuste eest», et juhtida need, kes Temasse usuvad ja Teda järgivad, Jumala juurde (1Pt 3:18).

Need, kes on Jumala armust osa saanud ning Tema halastusest, Tema Sõna kaudu uuesti sündinud, ei saa teisiti kui Jumala armastust kogenuna kõike kurja ja rikutut maha jättes Tema poole püüelda ning Tema headusesse ja päästesse kasvades ka ise üksteist raugematult ja puhtast südamest armastada (1Pt 1:22).

---

[7] Siin võib mõelda järgmisele võrdpildile, mida Peetrus kasutab: «Tulles Tema, elava kivi juurde, kes küll inimeste poolt on tunnistatud kõlbmatuks, ent Jumala silmis on valitud ja hinnaline, laske ka endid ehitada elavate kividena vaimulikuks kojaks. Saage pühaks preesterkonnaks, kes toob vaimulikke ohvreid, mis on Jumalale meelepärased Jeesuse Kristuse kaudu. Seepärast seisabki Pühakirjas: «Ennäe, ma panen Siionisse kivi, valitud, hinnalise nurgakivi, ja see, kes usub Temasse, ei jää iial häbisse.» Teile siis, kes te usute, on see au, uskmatuile aga «kivi, mille ehitajad tunnistasid kõlbmatuks, ning just see on saanud nurgakiviks».» (1Pt 2:4–7)

[8] «Rahutu on meie süda, kuni ta ei puhka Sinus.» (Augustinus, Pihtimused I, 1)

Jutluseks

Paastuaja neljanda pühapäeva vanakiriklik nimi *Laetare* – «Rõõmustage» – pärineb missa algussalmist, mis on võetud prohvet Jesaja raamatust: «Rõõmustage koos Jeruusalemmaga ja hõisake tema pärast kõik, kes teda armastate! Olge väga rõõmsad koos temaga kõik, kes te tema pärast leinasite, et võite imeda ja küllastuda tema troostirindadest!» (Js 66:10j)

Pühapäeva teemaks on EELK Kirikukäsiraamatu järgi «Eluleib». Teema tuleb otseselt esile nii esimesel lugemisaastal loetavas vanakiriklikus Evangeeliumis (Jh 6:1–15) kui ka teise (Jh 6:24–35) ja kolmanda lugemisaasta (Jh 6:48–58) Evangeeliumis. Jumalateenistuste käsiraamatus olevas pühapäeva sissejuhatuses mainitakse ka n-ö sotsiaalset aspekti, öeldes, et «Jeesus on Eluleib. Ta toidab meid oma andidega ja õpetab meid jagama neid teiste abivajajatega» , ent see tundub mõnevõrra otsituna.

Vana Testamendi lugemisena on kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi teisel lugemisaastal võimalik valida kahe kirjakoha vahel. Esimeseks neist on prohvet Aamose (Am 8:11–12) hoiatavad sõnad sellest, et Jumal saadab maale nälja ja janu, ent mitte leiva ja vee, vaid Issanda sõnade järele – seda tuleb paraku mõista negatiivses võtmes, kuna prohvet lisab: «Siis nad vaaruvad merest mereni ja põhjast itta, nad uitavad, otsides Issanda sõna, aga nad ei leia.»

Teisena annab lugemiskava võimaluse lugeda 2. Moosese raamatu (2Ms 16:11–19.31.35) kirjeldust sellest, kuidas Jumal toitis Iisraeli rahvast kõrbes vuttide ja mannaga. Iseäranis see lugemine on hõlpsasti seostatav Evangeeliumiga, milles Jeesus vastandab ennast tõelise Taevaleivana Iisraelile kord Moosese kaudu antud kaduvale (ja viimaks koguni roiskuvale) mannale.

Aamose raamatu lugemine ärgitab muuhulgas küsima, millise motivatsiooni ja südamehoiakuga inimesed Jumalat otsivad ning kas nad tegelikult janunevad Jumala järele või pigem selle järele, mida nad loodavad Temalt saada. Seda on võimalik seostada teise lugemisaasta Epistliga (1Pt 2:1–3), milles apostel Peetrus manitseb kristlasi panema maha kõike seda, mis on rikutud, ning saama puhtaks nagu äsjasündinud lapsed, kes janunevad Jumala ja Tema Sõna selge vaimuliku piima järele, et Tema helduse varal kasvada pääste poole.

Nii juhivad teise lugemisaasta pühakirjatekstid meie tähelepanu sellele, et maisest, s.t paratamatult hävivast või kaduvast roast[9] mõõdetamatult olulisem on otsida (ja leida) jäävat rooga, milleks ei ole miski muu kui Jeesuses Kristuses, Jumala inimeseks saanud Pojas kõigile neile, kes Temasse usuvad, kingitud lunastus ja pääste.

---

[9] Rääkimata kõigest sellisest, mis on rikutud ja kuri ning peab olema enesestmõistetavalt täielikult välistatud.

Siin on – paastuaja poole peale jõudes – oluline mõelda ka paastuaja tõelisele tähendusele: kuigi see ärgitab meid piirama oma ihulikke vajadusi, ei ole selle keskmes mitte meie, vaid Kristus. Meid ei kutsuta mitte enesetäiustamisele, vaid oma risti enda peale võttes ja Kristusele järgnedes enesest loobumisele. Kristus annab oma liha, s.t oma elu «maailma elu eest» (Jh 6:51), ja see tähendab, et võime tõelise elu leida vaid ennast Temasse kaotades, Temaga üheks saades – samamoodi, nagu saame üheks leivaga, mida sööme, ja veiniga, mida joome, ainult selle erinevusega, et tegelikult ei võta mitte meie omaks Kristust, vaid Kristus meid. Kristus on see, kes meid kutsub, tõmbab ja toidab, et võiksime pärida oma igavese eesmärgi – hingede pääste.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidena:

1. Apostel Peetruse jaoks on enesestmõistetav, et kristlased, Kristuse lunastatud, kes on Jumala armu ja halastuse läbi ning Tema Sõna kaudu uuesti sünnitatud, jätavad maha kõik selle, mis on halb ja rikutud. Siin ei tohi olla midagi poolikut, mingeid kompromisse – kõik, mis on vastuolus Jumala armastusega, peab kaduma. Apostel rõhutab eeskätt järgmisi pahesid: salakavalus ja silmakirjatsemine, kadedus ja keelepeks. Praegu, paastuajal, on paslik rõhutada, et need on esimesed asjad, millest peaksime mitte lihtsalt paastuma, vaid täielikult vabanema. Küllap meil kõigil on siin, mille üle järele mõtelda ja mida silmas pidades sügava kahetsusega Issanda armu aujärje ette tulla.
2. Kõige selle asemel, mis meid rikub ja hävitab, peame sirutuma selle poole, mida pakub meile Jumal – eeskätt Tema armusõna, evangeeliumi rõõmusõnumi poole. Jumala ainusündinud Poeg, meie Issand ja Õnnistegija Jeesus Kristus on meie eest kannatanud, surnud, surnuist üles tõusnud ja oma kirkusesse läinud, et võiksime elada uut elu Jumala lastena ning pärida Tema armu ja kirkuse täiuse. Apostel Peetrus kasutab siin võrdpilti vastsündinud lapsest, imikust, kes januneb emapiima järele – just niisugune peaks olema meie janu Jumala ja Tema Sõna, Tema helduse ja headuse järele.
3. Jumal on hea ja helde. Ta on teinud kõik meie päästmiseks – Ta on andnud meie eest oma ainusündinud Poja: «Teid pole lunastatud kaduvate asjadega, hõbeda või kullaga teie tühisest esiisadelt päritud eluviisist, vaid Kristuse kui laitmatu ja puhta Talle kalli verega.» (1Pt 1:18j) Muidugi oleme selle eest Jumalale lõpmatult tänu võlgu, aga Jumal ei ole meid päästnud mitte meilt saadava tänu ja kiituse, vaid ainuüksi oma armastuse pärast, mis kutsub meidki üksteist puhtast südamest ja raugematult armastama (1Pt 1:22). Et võiksime Jumala lastena kasvada, selleks vajame Tema lakkamatut ligiolu, Tema armu väge, millest Ta laseb meil saada osa oma Sõna ja sakramentide kaudu.[10]

---

[10] «Sest Sõna ja sakramentide kui instrumentide kaudu antakse Püha Vaim, kes toob esile usku, kus ja millal Jumal tahab, neis, kes kuulevad evangeeliumi, nimelt et Jumal mõistab mitte meie oma teenete järgi, vaid Kristuse pärast õigeks need, kes usuvad end olevat armusse vastu võetud Kristuse pärast.» (Augsburgi usutunnistus V)